

KEĎ MALÍ, CHCÚ BYŤ VELKÍ.

Demokracia. Režim, ktorý dnes už dávno neexistuje a zapríčinil to, čo je zo Slovenska dnes. To, že pred 38 rokmi svet neskončil, bola obrovská chyba. Začali sme prírodu čoraz viac a viac zaťažovať, až to spôsobilo kolaps väčšiny miest na svete.

Globálne otepľovanie podporované masívnejšou tvorbou jadrovej energie spôsobilo zväčšovanie ozónovej diery a v konečnom dôsledku sa začala príroda meniť na veľkú čiernu dieru.

Klinec nakoniec pribili svetové veľmoci, ktorým toto ničenie nestačilo a za vidinou premeniť svet v púšť, videli len krikl'avú farbu bankoviek a neobmedzenej moci.

A tak vznikla obrovská jadrová vojna, ktorej som sa ako študent v roku 2025 zúčastnil. V tej dobe som bol veľkým nadšencom a podporovateľom nastavenia majoritného postavenia nášho malého štátu vo svetovej politike. Celá vojna a propaganda nestála v konečnom dôsledku za nič. Vojnu sme síce vyhrali, ale keď ste sa pozreli vôkol seba, na miesto prekrásnej krajiny a majestátnych hôr tu bolo prázdno.

Totíž jedna z atómoviek sa nevyhla ani nám. 90% krajiny bolo absolútne zničenej, bez nádeje na kvalitnú úrodu. Síce sme vojnu vyhrali, ale načo je nám nakoniec tá moc, načo je vláda ,keď vládnete púšti.

U nás sa kvôli nedostatku ešte použiteľného miesta presťahovalo 3 000 000 občanov do Bratislavy a jej okolia. Utvorila sa tak kolónia, kde bolo nedostatok potravín a miesta na kvalitný život. Ľudia denne umierali a navzájom sa zožierali kvôli kvapkám vody a kúsku chleba v najvyšších miestach. Presne tak, ľudia boli ešte extrémnejšie rozdeľovaní na vrstvy. Najbohatší žili úplne hore, zatiaľ čo

najchudobnejší, najďalej od Bratislavy a zároveň najbližšie k divej spustošenej prírode. Keďže sa chcelo predísť úplnému zániku bola vláde odovzdaná absolútna moc, a tak sa začalo s registráciou ľudí.

Ľudia, ktorí boli najmenej produktívni , boli odsúdení na vyhnanstvo a život mimo kolónie. Dvíhali sa obrovské protesty voči týmto zverstvám. Nastal presne čas, kedy sme si uvedomili, že sme ako zvieratá...nie, sme ešte horší. Nielen sme si nevážili človeka, ale prestali sme si vážiť aj samého seba.

Tento režim netrval ani veľmi dlho, skončil sa v roku 2050. Vtedy Slovensko malo už len 1,5 milióna obyvateľov. Všetci si zrazu boli rovní, lebo aj samotné peniaze stratili hodnotu. Ľudia si uvedomili, že na čo im je bohatstvo, niet ho za čo utrátiť. No už bolo neskoro.

Keby sme si tak pred x rokmi vážili demokraciu, ktorá sa tvorila niekoľko tisícročí, nemuseli by sme mať smútok v očiach.

Stojím tu ako už starý človek na okraji mosta, aby som si uvedomil, akí sme mali byť vtedy aspoň na chvíľu rozumní a pokorní.

Marko Kováč

ZŠ M. R. Štefánika, Haličská cesta 1191/ 8, Lučenec

13 rokov